

Tess
Stimson

CO JE TVOJE,
JE I MOJE

Tess Stimson

CO JE TVOJE,
JE I MOJE

20/3

Copyright © 2010 by Tess Stimson
Translation © 2013 by Klára Šumová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být elektronicky přenášena, šířena ani reprodukována bez předběžného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHAT'S YOURS IS MINE,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2010,
přeložila Klára Šumová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-903-5

*Mé dceři Lily Jane Isabeau:
byla jsi pro mě tím nejkrásnějším dárkem*

Kapitola první

GRACE

Díky své sestře jsem se po většinu svého dospělého života děsila toho, že bych mohla otěhotnět. V případě antikoncepce jsem zaujímala přístup zvaný „pásek i kšandy“: užívala jsem pilulky a ještě vyžadovala kondom, měla nitroděložní tělísko a ještě si lepila náplasti, vypočítávala si neplodné dny a užívala pesar (když se mi přehoupala třicítka a já se začala bát krevních sraženin a infarktu).

Takže je ironií osudu, že to potkalo právě mě.

„Naprosto vyloučeno?“ ptám se znovu, abych si byla úplně jistá. „Nemáme nejmenší šanci?“

„Je mi to moc líto, Grace. Snad kdybyste přišla před deseti lety, tak jsme mohli něco zkusit, ale i tak o tom pochybuji. Pokud byste měli s Tomem nějaké otázky...“

Vstanu a ukončím náš rozhovor dřív, než nás profesionální účast doktora Januse uvede oba do rozpaků.

„Myslím, že jste mi to vysvětlil zcela jasně, pane doktore. Děkuji.“

Sestra mi cestou z ordinace podá zalepenou krémovou obálku. Bez otevírání ji hodím do exkluzivní kabelky značky Herm's, navržené speciálně pro zpěvačku Jane Birkinovou.

Po čtrnácti měsících nejružnějších testů a vyhození tisíců liber jsem se dozvěděla, že nám nepomůže se *uvolnit a dát tomu víc času*. Ani sebevětší množství potravin bohatých na zinek, listové zeleniny, nálevu z drmků a červeného jetele, akupunktury, hypnózy, vitamínů B₆ a B₁₂, měření bazální teploty, podkládání pánve polštářem, *užívání si snažení* či *ponechání volného průběhu*, nic z toho, vůbec nic, mi miminko nepřinese.

Přitisknu si birkinku na hrud' jako šarlatový štít a na okamžik se zastavím na schodech kliniky, abych se dala trochu dohromady. Jsem z toho ve větším šoku, než bych čekala. I když bych vlastně neměla být. Na rozdíl od Toma jsem byla od začátku přesvědčená, že je něco špatně. Susannin život je jako jedna dlouhá, vleklá autonehoda, kdežto my s Tomem jsme na dítě dokonale připraveni. Máme dobré manželství, jistou práci a překrásný venkovský dům v Oxfordshiru obklopený spoustou stromů, po nichž by se dalo lézt. Pochopitelně se tak zrovna mně stane, že nemůžu mít děti.

V duchu začnu hledat nějakou skulinu, způsob, jak to obejít, řešení. Moje matka o mně tvrdí, že uvažuji jako muž, a rozhodně to nemyslí jako poklonu.

Nechce se mi věřit, že jsem se vážně ocitla ve slepé uličce. Déle než rok jsem si ke každé eventualitě formulovala plán B: pokud neotěhotním do půl roku, půjdu ke specialistovi. Pokud mi nedokáže pomoci, zkusíme umělé oplodnění. Pokud Tom střílí slepými náboji, použijeme dárce.

Po první konzultaci u doktora Januse, jenž moje sedmatřicet let stará vajíčka označil za „geriatrická“, jsem si bez jediného slova manželovi potají prověřila všechna centra asistované reprodukce, zjistila jsem, která mají statisticky nejvyšší úspěšnost umělého oplodnění, a šikovně odložila stranou dostatek peněz, abychom nebyli závislí na vrtkavém státním zdravotnictví. Ať už bude problém v čemkoli, dokážeme ho obejít. Nepřestaneme se snažit, i kdyby to mělo trvat bůhví jak dlouho.

Ani na vteřinu mě nenapadlo, že by se mohlo stát, že ten problém obejít nepůjde.

Doktor Janus se už na naší první schůzce letmo zmínil o náhradním mateřství, zatím však nejsem připravená riskovat, že mi

náhradní matka dítě nakonec nedá. V novinách se o takových tragických tahačích o děti píše v jednom kuse. A v úvahu pro nás nepřipadá ani adopce, to jsem si ověřila už před několika měsíci. Tom má vadu srdce. Už se s ní narodil a podle lékařů se velmi pravděpodobně dožije normálně vysokého věku, v očích sociálního odboru však může zemřít každou chvíli. V téhle zemi nás adoptovat dítě nenechají a nejsme dost bohatí ani slavní na to, abychom vyrazili do Afriky a pořídili si barevnou rodinku.

Přece to musí nějak jít. Nemůže být po všem. Podívej se na to z jiné stránky, Grace. Prověř všechny možnosti. Jsem finanční auditorka, hledání skulin a únikových cestiček mám v popisu práce. *Nějak to přece musí jít.*

Opřu se zády o zábradlí na Harley Street a pozoruji cizí lidi, jak kolem mě s hlavami sehnutými před mrazivým únorovým větrem kamsi spěchají. V krizových situacích bývám zásadně klidná, ví se o mně, že si dokážu zachovat chladnou hlavu, ale najednou mi to nemyslí. Nevím, kterým směrem se mám dát. Doslova a do písmene. Stojím na ulici a nedokážu se rozhodnout, jestli mám vyrazit vlevo nebo vpravo. Nevím, co mám dělat. Mysl mám jako vygumovanou.

Ne, není vygumovaná. Naopak je tak zahlcená, že nevím kudy kam. V hlavě mi víří změt myšlenek. *Vrozená malformace dělohy... důsledky působení diethylstilbestrolu... nikdo to nemohl tušit... nedosta- tečnost děložního čípku... neumožní odnosit plod až do konce... další faktory... věk třicet sedm let, syndrom polycystických ovarii, rozsáhlá endometrióza... odběr vajíček není možný... velmi líto, taková tragická shoda okolností...*

Chudák Tom. Chudák můj Tom.

Náš obrovský dům se čtyřmi ložnicemi. Celé ty roky jsem si schovávala svoje Lego. A svatební šaty. Co mám teď dělat se svými svatebními šaty?

Máma. Ta z toho bude zničená. Díky Susanně přišla už o dvě vnoučata. Spoléhalo na mě, že to napravím. A já ji budu muset poprvé v životě zklamat.

Naprosto vyloučeno.

Slyším ta slova, jak se jako ozvěna rozléhají ve větru. Vibruje jimi i projíždějící autobus a jehlové podpatky kolemjdoucích je

vytukávají do chodníku. *Naprosto vyloučeno, naprosto vyloučeno, naprosto vyloučeno.*

Začíná padat mrznoucí déšť. Stojím tam dost nešikovně a lidé vracející se z nákupů mi to štoucháním a dloubáním taškami se svými nejnovějšími úlovky dávají patřičně najevo. Chodníkem se valí hlučná skupinka zahraničních studentů. Vydávám se za nimi, nechávám se slepě unášet v jejich stopách a všechny odpolední schůzky jsou rázem zapomenuty.

Uvědomuji si, že jsem v šoku, nejsem však schopná s tím nic udělat. Moji budoucnost právě vykuchali jako mrtvou rybu. V duchu mi běží záběry dokládající moje selhání. Nebude pro koho rozvěšovat vánoční punčochy, na ledničce nebudou viset žádné obrázky v základních barvách, nebude se s kým hrabat v písku. Žádná přáníčka ke Dni matek, žádný první den ve školce, žádné pomáhání s domácími úkoly, žádné dohadování kvůli nepořádku v dětském pokoji a vysokým účtům za telefon. Žádné první pusy, první rande, rozchody, svatby, vnoučata. Nikdo už po mně nepřijde, nebude komu vyprávět o všem, co jsem se dozvěděla a naučila.

Zůstaneme sami. Jen Tom. A já.

Jsem jako pacient po amputaci. Nechápat zírám na místo, kde jsem ještě před chvílí měla končetinu. Co nevidět to začne bolet tak, že si to ani neumím představit, a už nikdy bolet nepřestane. Vím to, ale zatím nic necítím.

Vlna chodců se náhle zastaví na okraji chodníku. Vzhlednu a zjistím, že jsem na křižovatce Oxford Circus, přesně na opačném konci města, než kde se má právě teď odehrávat moje pracovní schůzka. Měla bych se otočit, vrátit se, odkud jsem vyšla, a chytit taxi. Nic z toho neudělám.

Čekáme, až skočí zelená. Nakupující se na mě zezadu tlačí tak, že vrazím do ženy před sebou, obtěžkané řadou igelitových tašek, a málem ji srazím do vozovky. Omluvím se jí, ustoupím nazpět a nechám se spolknout davem. Kolem mě si to prosvíští invalidní vozík. Odře mi kotník a roztrhne punčocháče. Jakési malé dítě mě mlátí plyšákem do kolen. Asi holčička, usuzuji podle růžové bundy a fialových džínsů. Nedokážu odhadnout, kolik

Jí může být. Získají snad ženy schopnost poznat, jak je které dítě staré, teprve až s vlastním mateřstvím?

Nedokážu od ní odtrhnout oči. Není hezká. Vítr jí ošlehal buclaté tváře dočervena, z nosu jí tečou dvě stružky nudlí a dešť jí připlácl vlasy k hlavě. Oči má příliš blízko u sebe a kolem pusy jí naskákal strupovitý ekzém.

Nikdy by mě nenapadlo, že budu chtít dítě. To Susanna během dospívání nosila domů zatoulaná kořata a žadonila, aby chom si z útulku vzali štěňátko. Já byla vždycky ta chytrá, ta, co půjde na univerzitu a udělá kariéru. Mateřský typ u nás byla Susanna. Máma to tak aspoň často říkala. Susanna skončí se čtyřmi dětmi, obřím sporákem Aga asmečkou psů, co jí budou spát v kuchyni. Kdepak naše *Grace*. Grace neumí uvařit ani vajíčko!

Nedocházelo mi, že se tím máma snaží poskytnout Susanně něco, v čem by mohla být dobrá. Něco, co jsem si ještě nestihla zabrat pro sebe.

Roky jsem se držela oficiální verze našich rodinných dějin. Nebyla jsem na domácí práce, neuměla jsem vařit a neuměla jsem to s dětmi. Jediné, co jsem uměla, bylo skládat zkoušky, vydělávat peníze a dělat kariéru. Dokonce i po seznámení s Tomem, kdy jsem zjistila, že přece jen dokážu usmažit omeletu a zkrotit vysavač, mě pomyšlení na děti děsilo. Před dvěma lety mě však z ničeho nic děsit přestalo.

Holčička upustí plyšové zvířátko na zem, tlusté prstíky připomínající mořskou hvězdičku se bezmocně otevírají a svírají a ne a ne hračku nahmátnout. Její matka si jí vůbec nevšimá a naopak ještě poodstoupí k pár metrů vzdálené výloze. Opře se o ni dlaněmi jako viktoriánský sirotek o výklad pekařství a prohlíží si nabídku moderních džínů s nášivkami a cvočky. Sama je skoro ještě dítě, je jí sotva přes dvacet. Vlasy má stažené z čela bílou plastovou čelenkou a na sobě má krátkou těsnou bavlněnou sukni a růžovou džínsovou bundičku. Ani jedno z toho není do tohohle počasí dost teplé. Po nahém lýtku se jí plazí velký modro-zelený vytetovaný drak. Připomíná mi mou sestru.

Musím přiznat, že si na Susannu moc často nevzpomenu. Každá myšlenka na ni totiž v sobě skrývá lítost a pocit viny, které mě posledních pět let pronásledují den co den. Každá myšlenka

na ni mě také nutí si připustit, že i přes všechno, co udělala, přes všechnu tu bolest a utrpení, které způsobila, mi pořád chybí.

Semafor se rozpípá na znamení, že můžeme bezpečně přejít. Ohlédnu se po matce děvčátka, ta se však zatím dala do řeči s klukem zametajícím před vchodem do obchodu a vůbec si nevšímá, že naskočila zelená. Dav za námi se vrhne do vozovky, víří kolem kočárku a odkopává děvčátku hračku z dohledu. Když mu lidé ještě navíc zakryjí i výhled na mámu, nakrbatí ošklivě tvářičku a vypne se v bezpečnostních popruzích kočárku do zoufalého luku.

Natáhnu se pod kola kočárku, vytáhnu zpod nich flanelového králíka a rychle ho opráším. „Tady je, srdíčko. Toho jsi chtěla, ne?“

Mrští jím zpátky na zem a celá rudá se křikem dožaduje mámy, ta však i nadále ze všech sil flirtuje s mladíkem a svému dítěti nevěnuje nejmenší pozornost.

V tu chvíli se ve mně vzedme vztek. Některé ženské si prostě nezaslouží mít děti.

Batole zuřivě kope do podnožky kočárku. Nikdo z lidí spěchajících kolem se na ni ani nepodívá. Jak ji může její matka takhle nechat? Zaparkovala kočárek sotva pár decimetrů od rušné čtyřproudové ulice. Stačilo by, aby kousek popojel, a ocitne se mezi auty. Nikdo ji nehlídá. Mohlo by se stát cokoli.

Zastrčím plyšovou hračku do košíku pod sedačkou levného kočárku, popadnu madlo a začnu jím pohubovat a útěšlivě broukat. Co je to za ženskou, že nechá svoje dítě napospas cizí osobě? Copak si neuvědomuje, jaký dar ve svém dítěti má? Copak si neuvědomuje, že jsou ženy, který by daly nevím co, jen aby měly to co ona?

Je na ní vidět, že ji její dítě obtěžuje, že je považuje za překážku svého společenského života. Pochybují, že by bylo plánované. Nejspíš ji od narození byla ochotná svěřit komukoli, kdo by ji byl jen na chvíli pohlídal. Je jen otázka času, kdy ji opustí docela.

Nikdy to Susanně neodpustím. Nikdy.

Pohladím tu chudinku po zmrzlé tvářičce, otřu jí slzy a zachumlám ji do odrbané deky, abych ji aspoň trochu ochránila před mrznoucím deštěm. Zasloužila by si něco mnohem lepšího.

Jaké šance bude takhle mít? Stačilo by, aby osud rozdál karty jen trochu jinak, a mohla chodit do soukromých škol, na dostihy, jezdit lyžovat do Itálie a mít mámu a tátu, pro něž by byla středem světa. Takhle bude mít štěstí, když nebude v šestnácti sama těhotná.

Batole se přerývavě nadechne a jeho vzlyky začínají mezi mocným škytáním pomalu utichat. Auta se dají znovu do pohybu a nás obstoupí další skupinka netrpělivých lidí na nákupech. Znovu čekáme na zelenou.

Její matka mrkne krátce naším směrem, naprosto bez zájmu se mi letmo podívá do tváře a pak se znovu otočí k pohlednému mladíkovi, jenž ji dokázal rozesmát. Určitě svou dceru svým způsobem miluje, nepotřebují však děti, abyste je milovali podle jejich nároků a ne podle svých možností? Neměly by být odsunuté na druhou kolej kvůli večerním pařbám a cizím mladíkům u vchodů do obchodů. Kdyby tahle holčička byla moje, neopustila bych ji ani na okamžik. Pověsila bych svou praxi na hřebík, našla si za sebe zástup a každou vteřinu trávila se svou dcerou tím, že bych jí ukazovala, jak moc ji miluju.

Pochybují, že by se téhle matce po jejím dítěti skutečně stýskalo. Nejspíš by jí stačilo vědět, že je v bezpečí. Susanně se taky nestýská. Je tak mladá, že by nejspíš přivítala, že od ní má pokoj. Mohla by pak trávit neomezeně času flirtováním a zábavou. Chudák malá. Nemůže za to o nic víc, než za to mohla Susanna. Není na takovou zodpovědnost prostě připravená.

Kdyby si její dítě někdo... vzal..., v podstatě by jí tím prokázal laskavost.

Mám v tom jasno. Když se na semaforu objeví zelený panáček, chopím se madla kočárku a nohou opatrně uvolním brzdu.

Kapitola druhá

SUSANNA

Mít Dex o pár centáků kratšího ptáka, tak jsme oba v troubě. Sex vestoje není taková sranda, jak to vypadá. Je to naopak jedna ze situací, kdy na velikosti fakt záleží.

Je ještě pořád ve mně, když se mi ozve mobil. Otočí se a prás-kne mnou o zeď baráku tak prudce, že mi málem zláme žebra. „Kotě! Koukej to fofrem típnout, než nás někdo zmerčí!“ vyštěk-ne. „Nebo chceš, aby všichni věděli, o co nám tu de?“

Schválně mluví slangem, jako těžcí černí frajeři typu 50 Centa nebo Ja Rula. To si fakt myslí, že mu na to někdo skočí? Každé-mu je na první pohled jasné, že pochází z bílé slušňácké rodinky z Bostonu, pije lehkou kolu, má soukromou školu a penzijní při-pojištění. To, že mluví jako Ali G a nosí kalhoty tak nízko, až to vypadá, že si do nich nadělal, ho v černochoa nepromění. Ostatní kérkaři ze salonu mu říkají Raper a věřte mi, že to nemyslí jako poklonu.

Trochu ho od sebe odtlačím, abych se mohla nadechnout. Mezi prsy mi stékají čůrky potu. Dokonce i v únoru je vzduch na Floridě tak šíleně vlhký, že se to skoro nedá snést. „Říkej si, co chceš, kámo, ale podle mě jim to o nás dvou dávno docvaklo.“

„Komu jsi to řekla? Jestli se to domákne moje žena...“

„Prober se, Dexi. Jestli sis nevšiml, tak tady nemáme zrovna soukromí, dělá tu pět lidí, a když se dva z nich vyplíží zadním vchodem na rychlovku, tak si toho ti zbývající asi celkem všimnou.“

„Musíš být tak nepříjemná?“

„A musíš ty tak prudit?“

Vytáhne ho ze mě a utře si ho do těch svých rudých saténových tepláků. *Humáč.*

Podívám se na mobil, kdo mi to volal, ale na displeji stojí *Neznámé číslo*. Kousnu se do rtu. Prošvihla jsem posledních pár splátek na auto a na kreditky jsem naposled poslala něco před čtyřmi měsíci. Doufám, že bude ještě chvíli trvat, než po mně vážně vystartují.

Seberu ze země kalhotky, strčím si je do kapsy džínové minisukně a vyrazím zpátky k zadnímu vchodu, na Dexe nečekám. Zaběhnu na služební hajzlík, na nádržce záchodu si narovnáím rychlou lajnu, sjedu ji, mrknu do zrcadla, jestli mi něco nezůstalo na nose, a zapadnu zpátky do salonu.

Oakey dělá u okna na bicáku nějakého chlápka a přes výlohu dovnitř nakukuje obvyklý hlouček zvědavých čumilů. Když mě zahlédne, odloží tetovací pistoli a vyrazí za mnou.

„Došla mi vazelína. Nemáš jich pár navíc?“

Prohrabu poličky pod svým pracovním stolem a vytáhnu tubu krému, který dáváme po tetování všem zákazníkům. „Jasně. Jak to jde?“

Oakey obrátí oči v sloup. „Ten chlap je hotový Michelangelo.“ Nasadí panovačný tón: *‘Použijte ohnivě rudou. Na křídla by se nejlépe hodila tyrkysová.*‘ Na druhou stranu musím uznat, že má odvalu. To, co musel dneska vydržet, nebyla žádná sranda.“

„Nemáš pro mě něco na odpoledne?“

Spíš to jen tak zkouším, než že bych čekala, že pro mě bude fakticky něco mít. Pořídít si kérku není totéž jako nechat se ostříhat. Skoro nikdy nemáme rezervace, snad jen občas na hodně složité kusy. A nikdy neodmítneme žádného zákazníka, ale pokud nám někdo přijde půl hodiny před zavíračkou, že chce tetování, co zabere dvě hodiny, nadšení z toho nejsme.

„Je mi líto, nemám. Ale stavovala se tu ta tvoje zrzavá váhavka ze včerejška. Chtěla se znovu mrknout na tvoje věci. Povídala, že přijde někdy během soboty, tak jsem jí říkal, že tu budeš.“

„No nekecej. Tak tu bych tu teda znovu nečekala.“ Sjetá koksem koukám na svoje návrhy na zdi za sebou. „A co se jí líbilo?“

„Ten Mucha.“

Povytáhnou obočí. „Nechtěla by radši začít něčím menším?“

„Tvrдила, že tohle bude to pravé.“

„No tak jo. Prachy se mi šiknou.“

Vytáhnou ze šuplíku gumičku a stáhnou si s ní blondáté dredy. Dex se vyvalí před salon a začne se napařovat před turisty. Tra-pák. Nikdy bych s ním nešukala, kdyby mi nevyhrožoval, že mě napráská na imigračním, že makám bez povolení.

„Jestli dneska večer nic nemáš, tak bych ti mohl dodělat to ramo-eno,“ nabídne se Oakey. „Bronx mi odpískala rande, tak budu mít pár hodin čas.“

Oakey je jediný kérkař, kterému jsem ochotná se dneska svě-řit. I totálně namol je pořád mnohem lepší než všichni ostatní totálně střízliví. Poznali jsme se před čtyřmi lety na kérkařském plese v Hollywoodu, kam jsem vyrazila po posledním rozvodu, a chvíli jsme pak spolu chodili. Brzy jsme ale pochopili, že nám to jako kámošům bude klapat líp. Od té doby to táhneme spolu. Z východní Kalifornie jsme cestou za prací dorazili až na Floridu, nikde se nezdržíme déle než pár měsíců. Oakey vymyslel fakt su-per nový motiv, který mi pokryje pravé rameno a napojí se na mi-zerné tetování na horní části bicepsu, co jsem si nechala udělat v šestnácti, když jsem utekla z domova. Zdrhla jsem s jedním klu-kem do Brightonu a nechala se tetovat každý den až do chvíle, kdy mě tam našla máma. Trvalo jí to deset dní, takže mám přes celé nadloktí něco jako preraphaelistickou Lilith. Máma byla po-řádně vytočená, podělat vzteky se ale mohla hlavně Grace. Ako-rát ji vzali na Oxford, jenže si toho nikdo nevšimnul, protože všichni zrovna šleli kvůli mně.

Oakey se natáhne za prodejní pult. „Tumáš. Přišla ti nějaká pošta.“

Vytáhnu si stoličku u svého placu a projdu štos obálek. Nechtěla jsem, aby mi můj přiblblý domácí zadržoval poštu při každém zpoždění nájmu, což se mi stává každý měsíc, takže všude uvádím adresu salonu.

Tři letecky poslané dopisy od mámy (nikdy nepronikla do tajů e-mailu) odhodím stranou a roztrhnu úředně vypadající obálku z cizinecké policie. Když si přečtu, o co jde, všechno opojení ze mě rázem vyprchá.

Damone, ty hajzle.

Když jsem se před pěti lety poznala v jednom klubu v Brixtonu s Damonem, byla jsem ještě pořád vdaná za svého druhého manžela Martyho. Když se to o nás Marty dozvěděl – no dobře, tak teda když nás načapal v posteli –, rozvedl se se mnou tak rychle, že než jsem stihla zjistit, co je Damon za výstavního kokota, byla jsem za něj už dávno vdaná, čímž jsem spálila všechny mosty do Anglie a jela s ním do jeho rodného Kalamazoo v Michiganu.

Nemusím snad říkat, že nám manželství moc dlouho nevydrželo. Nevadí mi, když mě chlap podvádí, pokud teda používá ochranu, ale nezletilí chlapečci jsou trochu moc i na mě.

Když jsme se s Damonem rozešli, uzavřeli jsme dohodu: on mi pomůže získat zelenou kartu, abych mohla zůstat ve Státech, a já za to pomlčím o jeho hošáncích a půjdu mu z cesty, aby se se mnou nemusel už nikdy vidět. Já jsem svou část naší dohody dodržela.

Ještě jednou prolitnu dopis z imigračního. Nechtěla jsem po něm ani pěťák. Stačilo jen, kdyby podepsal pár papírů. Parchant. Teď mám třicet dní na opuštění země, nebo mě deportují.

Nervózně zatočím kroužkem, co mám ve spodním rtu. Mohla bych zmizet z radaru, ale to by znamenalo dát výpověď a najít dneska místo bez papírů není vůbec snadné, dokonce ani v naší branži. Nemít pracovní povolení je jedna věc, jenže nemít vízum je něco docela jiného. Všechny ty zatracené bezpečnostní kontroly a pokuty za najímání ilegálů. Když nebudu mít doporučující dopisy, tak si budu moct pronajmout leda nějakou špeluňku plnou švábů, a ani na tu nebudu bez bankovního účtu mít. A do háje půjdou i kreditky a zdravotní pojištění.

„Špatné zprávy, kočko?“

Uhladím zmačkaný dopis a podám ho Oakeymu. „Jsem v pytli. Damon mě potopil, takže nemám šanci získat pracovní vízum. Tatěři nejsou jako profese zrovna žádání.“

„Nemůžeš tam zavolat a vysvětlit jim to?“

„Takhle to nefunguje, Oaks. Do háje. Kdybys nebyl Australák, tak bych si místo něj vzala tebe.“

„Co teda budeš dělat? Vrátiš se do Anglie?“

Natáhnu se po krabičce cigár a předstírám, že jsem si nevšimla oplzlého pohledu, kterým mě z druhého konce salonu častuje Dex. Je to vážně blbec. „Nevedla jsem tam zrovna úspěšný život, Oaks, a to mluvím o období, než jsem tam všechny vytočila. Nemám se tam k čemu vracet. Kdybych měla štěstí, skončila bych tam v mizerném sociálním bytě, bez práce, bez peněz, bez kámošů a s vyhlídkami, co by stály akorát tak za hovno.“

„Copak tam nemáš žádné příbuzné, ke kterým bys mohla jít?“

„Děláš si legraci? Jsem jejich veřejný nepřítel číslo jedna. Pokud bych se k jejich domu přiblížila na víc než padesát metrů, na počkání by mě zastřelili.“

„To bylo před pěti lety, kočko. Nejspíš už na to dávno zapomněli. Vsadím se, že se jim po tobě stýská stejně jako tobě po nich.“

Natáhnu do plic pořádnou dávku nikotinu. *Tvoje jednání je naprosto neodpuštělné, Susanno. Tohle už překročilo všechny meze. Nechci tě už nikdy vidět. Pokud jde o mě, nemám sestru.*

Já Grace znám. Jakmile si na něco udělá názor, je konec. Je neústupná. Nejspíš si na mě už ani nevzpomene, natož aby se jí po mně stýskalo.

Kéž bych na ni dokázala taky tak snadno zapomenout.

Pustím se do kreslení nových návrhů. Těsně před polední pauzou se do salonu vklátí devatenácti, dvacetiletý kluk. Dex je hned u něj, mladík ale na jeho řeči nezabírá. „Hledám někoho jménem Zee,“ zavolá nakonec.

„Hele, brácho, já tě obsloužím...“

„Promiň, kámo. Mace mi říkal, abych se držel té holky.“ Ukáže na zeď na jeden z mých motivů. „Můžete mi to vytetovat do zadu na krk?“

Mrknu na to, co si vybral. „Jo. Hodilo by se to spíš na rameno, ale můžeme to dát i na krk, když nebude vadit, že tam pár věcí změním. Už ses někdy nechal tetovat na páteři?“

Kluk se naježí. „Já to zvládnou.“

Sundám motiv ze zdi a trochu ho předělám, aby se vešel na omezený prostor zátylku. Po půl hodině práce mu překreslím hrubý obrys na kůži a pomocí dvou zrcátek mu ho ukážu. Ruku až k rameni má pokrytou nekvalitními kérkami od škrabáků jako je Dex, co tetují moc hluboko nebo pod špatným úhlem, takže se obrys motivu rozpije nebo na kůži zůstanou jizvy. Správně udělané tetování by mělo vydržet celý život a být i na mrtvole stejně čitelné a ostré jako v den, kdy jste si ho nechali udělat.

Nepřekvapuje mě, když mi mladík na křesle při prvním zajetí do blízkosti kostí omdlí. Stává se to častěji, než by vás napadlo, a čím větší vazoun a drsňák se nechává tetovat, tím víc u toho kvílí. Holky si nikdy nestěžují.

V osm zavřeme a Oakey mě pár hodin tetuje. Odmítnu jeho nabídku následného tahu po místních barech a radši vyrazím na silnici, co se táhne podél zdejších pláží, a jedu domů. Pás se mi zařezává do obolavělého ramene, nehodlám ale riskovat, že si ho odepnu a zastaví mě poldové. Povinné ručení mi vypršelo před dvěma měsíci a i techničák mám propadlý.

Zaparkuju před domem, kde mám pronajatý byt, vypnu motor a zahledím se na černou hladinu oceánu. Ze zálivu povívá příjemně vlahý větřík. Nechci myslet na domov. Vyvolává to ve mně spoustu nepříjemných vzpomínek.

Vystoupím z auta a místo nahoru k bytu si to namířím k bílým písečným dunám. Po pláži dusají večerní běžci. Cestou se vyhýbají párům, které sedí na písku, drží se za ruce a pozorují horizont. Skupinka dětí hraje za svitu měsíce fotbal a několik rodin sedí kolem táborových ohňů, opéká si nad nimi pěnové bonbony a pak si z nich a sušenek s čokoládou dělá sladké sendviče. Dojdu až k vodě, vyzuju se z žabek a nechám si po nártích přebíhat jemné stříbrné vlnky. Kdybych se k smrti nebála žraloků, hned bych se svlékla a skočila do vody.

Do háje. Nechci tohle všechno opustit. Florida mi vyhovuje, nikdo tu není doma. Všichni jsou tu odněkud. Přijeli sem

jako turisti, na penzi nebo na chvíli za prací. Co na mě v Anglii čeká?

Mohla bych vyrazit jižně do Miami a přemluvit Oakeyho, aby jel se mnou. Jeho pověst by nám pár dveří otevřela. Musela bych makat načerno, což by znamenalo, že by mi dávali pěknou almužnu, jenže tady člověk vystačí i s málem. Kdyby došlo na nejhorší, mohla bych chodit spát na pláž.

Jak se tak po dřevěném chodníku vracím zpátky k bytu, vidím, jak na parkoviště před domem zajíždí červený mustang. Schovám se za betonový sloup, ale je pozdě.

„Hele, fešando, já jsem tě viděl!“

Neochotně se ukážu. „Pane Varthaletisi, zrovna jsem vám chtěla...“

„Visíš mi nájem! Za tři týdny!“

„Jo, já vím, a taky vám ho dám, vážně, jenomže...“

Zabodne mi ukazováček do hrudníku a zároveň mi při tom čučí do výstřihu. „Zajdu za tebou zítra a buď mi dáš nájem, nebo mi vrátíš klíče. Jasný?“

„Poslyšte, nevím, jestli ty peníze do zítřka seženu, ale už to nebude dlouho trvat, pane Vě, fakticky. Kdybyste mi dal ještě trochu času...“

„Třeba bychom se ale mohli nějak dohodnout, co říkáš?“ Položí mi zpocenou dlaň na zadní stranu stehna a zajede mi jí pod minisukni. „Já budu hodný na tebe a ty budeš hodná na mě. Vyjdeme si vstříc.“

Hnusák jeden. Za tohle mi ten jeho mizerný byt nestojí. Tohle nemusím snášet.

Nemám peníze, nemám kam jít a za třicet dní budu muset buď zmizet, nebo odjet ze země. Musím to snášet.

„Nemáš kalhotky,“ vydechne přerývavě. „Ty jedna couru. Ty rajdo.“

Vrazí do mě ty své tlusté prsty. Snažím se zůstat klidně stát. Ze všech sil se soustředím na prasklinu v betonovém sloupu za jeho hlavou. Vypadá jako had. Úplně ho vidím, v zelené barvě, obtočeného kolem ramene nebo předloktí, se žhnoucím rudým okem. Grace moje tetování a piercingy nesnáší. Říká, že jsou to značky lehkých holek. Když poprvé viděla tlustý kovový kruh, co jsem si

nechala dát do obočí, vrazila mi facku. V uších nosí zásadně dva úhledné jednoduché brilianty, co dostala od Toma k prvnímu výročí svatby, a vsadila bych se, že za celý život nevyrazila nikam bez kalhotek.

Ta by se do takovéhle situace nikdy nedostala.

Rozpřáhnu se a hřbetem ruky zasadím tomu úchylovi takovou ránu, že mu na tváři zůstane obtisknutý můj prsten s lebkou a zkříženými hnáty.

„Ty děvko! Buď mi zítra dáš všechny peníze, co mi dlužíš, nebo na tebe zavolám policajty!“

„Táhni do pekel i s koněm, co tě sem přivez,“ nenechám si to líbit.

Odplivne si přede mnou, ale zaleze zpátky k autu. Ukážu mu prostředníček a vyběhnu nahoru ke svému bytu.

Nic horšího už mě dneska potkat nemůže.

Kapitola třetí

GRACE

Když krátce po sedmé otevřu dveře do kuchyně, najdu Toma u plotny našeho sporáku značky Aga, jak tam ve velkém zinkovém hrnci cosi míchá a nápadně tak připomíná jednu z čarodějnic z *Macbetha*. Přehřátá místnost je plná páry, která se kolem něj převaluje jak nad termálním pramenem. Můj muž je ve tváři rudý, zpocený a nazrzlé vlasy má přilepené k hlavě.

Odhodím svou birkinku na jídelní stůl a setřepu si z ramen kabát pokrytý ledovými zmrazky. „Jaký odstín jsi to vyrobil tentokrát?“

„Trávově zelenou,“ prohlásí Tom. „Co jí říkáš?“

Nahlédnu mu přes rameno do hrnce. „Pěkná. Jde ti k očím.“

„Děkuji za pochvalu, madam. Barvím v ní ty kalhoty s fleky od trávy.“

Naše pohledy se setkají. Oba si moc dobře vzpomínáme na dlouhé, líné odpoledne u loděnice v létě před dvěma lety, kdy jsme se ještě milovali bez důvodu, prostě jen proto, že nás to bavilo.

Zalije mě vlna prázdnoty. Záměrně ukončím naše vzájemné souznění, nakloním se nad bublající zelený obsah čarodějnického kotlíku na plotně a zamíchám ho. Tom viděl před pár měsíci

dokument o recyklaci a od té doby dělá věci, za které by ho ekologičtí aktivisté vynášeli do nebe: schraňuje každý kousek provázku, který najde, vystavuje svoje (poměrně pěkné) nohy v ustrížených kalhotách jako osmiletý kluk a vaří si vlastní pivo. Na čelném místě naší kuchyňské nástěnky se pak skví citát od francouzského archeologa Adolpha Napoleona Didrona: „Je lepší věci ochraňovat než opravovat, opravovat než restaurovat a restaurovat než rekonstruovat.“

Musím říct, že mě jeho ekologické aktivity docela baví. Před pár dny přišel do postele ve fantasticky fialovém pyžamu („V hrnci byla nejspíš ještě nějaká červená, když jsem tam přidával tu modrou.“) a naše šňůry na prádlo (protože energii žeroucí sušička je od té doby samozřejmě zakázaná) získaly díky řadě jeho psychedelických batikovaných pokusů zajímavý charakter.

„Jdeš později, než jsem čekal,“ prohlásí Tom, promíchá naposledy barvu a stáhne plamen, aby jen zvolna probublávala. „Tak co u zubaře?“

Tělo mi znovu zaplaví nervózní adrenalin. Jenom já vím, jak málo scházelo k tomu, abych se dnes odpoledne dopustila něčeho naprosto nemyslitelného. *Bože*. Co kdybych si to s tím kočárkem namířila na opačnou stranu? Co kdybych se k matce dítěte otočila zády a šla, dokud bychom jí nezmizely z dohledu, místo abych se davem chodců prodrala s kočárkem až k ní a začala jí vysvětlovat, že její dcera pláče, protože ji ten nával lidí děsí?

Mladá matka jen pokrčila rameny a znovu zapředla hovor s mladíkem. Ani se k dítěti nesehnula, aby ho utišila.

Pořád nemůžu uvěřit tomu, co jsem málem udělala. Do dneška jsem byla přesvědčená, že jsem jistým zásadním způsobem jiná než lidé podléhající náhlým popudům. Že jsou to slaboši bez špetky sebeovládání a disciplíny. Že jsou to lidé jako Susanna.

Takže mě poznání, že jsem jednou z nich, dost šokuje.

„Tome. Musím s tebou mluvit...“

Napouští do dřezu studenou vodu, aby v něm nechal ustálit odstín toho svého zeleného výtvaru, a tak si k uchu přiloží dlaň na znamení, že mě neslyší. Stačí, abych jen pomyslela na to, co mu musím říct, a začne se mi dělat špatně. Vždyť je to, proboha,

dětský anesteziolog. Rozhodl se zasvětit svůj život péči o děti. Proč musím být tou, která mu upře možnost mít své vlastní?

A co ke mně bude cítit, až se to dozví?

Zavřu roztočený kohoutek a zhluboka se nadechnu. „Tome, u žádného zubaře jsem nebyla.“

Zatváří se překvapeně, ale čeká, co ze mě vypadne.

Rázem ztratím odvalu. Jak mám začít? Nejdřív mu musím říct, že jsem byla u doktora Januse bez něj. Víím, že ho moje slova raní, ale to ještě nebude nic ve srovnání s tím, co bude následovat. Je můj muž, takže se ho všechno taky hodně týká, ale je to především moje tragédie, ne jeho. Nechtěla jsem, aby tam se mnou chodil, protože jsem tušila, že mě čekají špatné zprávy, a tak jsem nechtěla snášet kromě své bolesti a zklamání i ty jeho.

Na kratičkou chvíli zatoužím, aby tu se mnou byla Susanna. I když co ta by mi tu byla platná. Nemluvila jsem s ní pět let. Dokonce nemám ani její telefon.

Sevřu ruce v pěst tak pevně, až se mi nehty zaryjí do dlaní. „Tome...“

Dveře do kuchyně se otevřou a dovnitř v oblaku ledového vzduchu a sexuální energie vpadne Tomův nejlepší kamarád a manžel mojí přítelkyně Blake. Nevím, jestli se mám nad tou dočasnou záchranou začít smát nebo brečet.

„Venku je zima jak blázen,“ zahlaholí Blake zvesela a s žuchnutím si sedne bokem na kuchyňskou židli. „Claudia tu bude za chvíli, Grace. Jenom uloží holky. Sousedka nám je na hodinku pohlídá. Nenašla by se tu náhodou trocha piva, Tome?“

„Jasně, jen jsem čekal, až se tu ukážeš,“ usměje se Tom a zmizí ve sklepe. Jeho hlas se na schodišti rozléhá jako v hrobce. „Zkousím nový druh. Měl by být tak akorát hotový.“

O chvíli později se vynoří se dvěma püllitry, zpola plnými mořské pěny a z druhé půli zakaleného jantarového moku. Podá jeden z nich Blakeovi, přituknou si na zdraví a pak je do sebe mocnými loky obrátí.

Z Blakea sálá sexuální přitažlivost, i když má pod nosem pivní knír. Spoustu let jsem pro něj měla tak trochu slabost. Je vysoký, štíhlý, ramenatý a špinavě blondaté kudrnaté vlasy nosí v jednom kuse rozčuchané. Vypadá jako rocková hvězda na dovolené.

Narodil se v New Yorku, a přestože od dvou let vyrůstal v Anglii, dokázal si uchovat takový ten těžko definovatelný americký nádech. I uprostřed anglické zimy je opálený, takže vynikne zářivá bělost jeho zubů, křivých jen do té míry, aby to bylo sexy, a jeho oči září sametově šedou břidlicovou barvou jako moře po bouřce. Umí dát ženě moc dobře najevo, že si jí všiml. Nechápu, jak ho Claudia dokáže ukrotit.

Tom dopije pivo, zaloví v hrnci velkými dřevěnými kleštěmi na prádlo, vytáhne z něj smaragdově zelené džínsy, přehodí je do kbelíku, odtáhne je na druhý konec kuchyně a vyklopí do studené vody v dřezu. Vypadá jako popletená hospodyně z nějaké pantomimy.

Náhle se mi sevře hrdlo. Jeho stará růžová košile je mu poslední dobou těsná spíš přes břicho než přes hrudník, jak tomu bylo dřív, a jeho chlapecké rysy možná už nejsou tak ostře řezané, ale pořád je to můj Tom, pořád je to ten samý muž, kterého miluji skoro dvě desítky let. Nemá Blakeovo omamné kouzlo osobnosti, ani vzhled filmové hvězdy, a po všem tom čase, který jsme spolu strávili, už mě toho na něm moc nepřekvapí. Ale je to můj nejlepší kamarád. Naprosto mu důvěřuji. S Tomem vím, na čem jsem.

Možná to nezní zrovna romanticky, ale opak je pravdou. Kvalitní manželství, stejně jako kvalitní výrobky, vypadají zvenku mnohdy dost obyčejně. S Tomem jsme společně vyrostli a dospěli. Známe se až do morku kostí.

Poznali jsme se před sedmnácti lety počátkem druhého roku našich studií na Oxfordu. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem se na univerzitě zorientovala. Měla jsem několik dobrých kamarádek, ale před kluky jsem se pořád šíleně styděla. Claudia, jedna z osmi dívek, s nimiž jsem se dělila o pronajatý domek, se rozhodla, že uspořádáme halloweenský večírek. Nabídla jsem se, že budu chodit otevírat, protože to znamenalo, že se mejdanu fyzicky zúčastním, aniž bych se s hosty musela moc bavit. Stačilo říct jim „Kuchyně je tamhle“.

Tom přišel nevkusně brzy. Vybavuji si, že jsem toho kluka s narztlými vlasy, zelenýma očima a průměrnými rysy sotva vnímala. Jenomže pak mu těsně vedle mě z rukou vypadla láhev jableč-

ného vína – to byla v osmdesátých letech taková studentská klasika –, takže nás oba ohodil střepy a sladce vonícím alkoholem.

„Ty jsi ta holka z knihovny,“ hlesl. „Trávíš všechna úterní dopoledne v čítárně vévody Humfreyho s tou černou hipísačkou. Půjčuješ si strašně nudné knihy o anglosaské literatuře a pak strávíš většinu času čtením knížek své kamarádky. Před třemi týdny jsi měla narozeniny, všiml jsem si, jak ti z tašky kouká přání, které ti ta tvoje kámoška přinesla.“ To už měl na tváři úsměv. Tím úsměvem si mě získal. „Odcházíš těsně před polednem, aby sis zašla přes ulici na horkou čokoládu.“

Ještě nikdo mě tak pečlivě nepozoroval.

Nebyla to láska na první pohled, něco mezi námi ale vzniklo. Pochopila jsem, že jsem se právě setkala se spřízněnou duší, s někým právě tak nejistým a přitom přímým, jako jsem byla já sama. Po třech měsících pravidelných schůzek jsem se jednoho rána probudila a zjistila, že si svůj život neumím bez Toma představit.

Následující víkend jsem s ním přišla o panenství. Přestože měl Tom přede mnou dvě přítelkyně, byl jen nepatrně zkušenější než já, a tak jsme se horlivě vrhnuli do vzájemného poznávání našich těl a naprosto bez zábran jsme experimentovali. Netrvalo dlouho a ocitli jsme se u kapitol *Radosti ze sexu* určených pokročilým milencům a blahopřáli si k raketovému startu. Pokud moje kamarádky říkaly pravdu, tak jsme byli odvážnější než průměrní nováčci, a jakkoli je to neobvyklé, ke své radosti jsme zjistili, že nám čím dál intimnější vzájemné poznávání přináší uspokojení, ne vystřízlivění.

Netrvalo dlouho a stala se z nás nerozlučná dvojice: Grace & Tom, stmelená jednotka, celek větší než prostý součet jednotlivých částí, přesně jako Brangelina, jen daleko dřív.

Na začátku posledního roku studií jsme se sestěhovali a spolu s dalšími šesti chudými studenty, mezi nimi i Blakem a Claudií, si pronajali úzký řadový domek. Po závěrečných zkouškách, z nichž jsme si s Tomem oba odnesli červený diplom, jsme pár let pendlovali mezi mým bytem v Londýně a jeho podnájmem nedaleko edinburské lékařské fakulty. Bylo to trochu náročnější, Tom se ale nakonec vrátil na jih, nastoupil do oxfordské Nemocnice Johna Radcliffa a nakonec se přesunul do Londýna. Já jsem se